

Arrest

**nr. 173 417 van 22 augustus 2016
in de zaak RvV X IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 12 januari 2016 dient verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, te Zaventem een asielaanvraag in overeenkomstig artikel 50ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 8 februari 2016 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 163 541 van 4 maart 2016 bevestigt de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 12 januari 2016 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter) genomen.

1.3. Op 8 april 2016 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 14 april 2016 beslist de Commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest nr. 167 046 van 29 april 2016 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing. Het cassatieberoep tegen dit arrest wordt door de Raad van State op 15 juni 2015 bij beschikking nr. 12.005 niet toelaatbaar verklaard.

1.4. Op 28 juli 2016 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

1.5. Op 28 juli 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker (bijlage 11ter) genomen. Bij arrest nr. 172 898 van 6 augustus 2016 verwerpt de Raad het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing.

1.6. Inzake de derde asielaanvraag nam de Commissaris-generaal op 9 augustus 2016 de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker op 9 augustus 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 28/07/2016

Overdracht CGVS: 29/07/2016

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6/2, derde lid van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat binnen een korte termijn een beslissing moet genomen worden.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Chur Muglian, Chak 117, Tehsil Sangla Hill in de provincie Punjab. U verklaarde een Ahmadi te zijn. Binnen de Ahmadigemeenschap in uw dorp zorgde u voor de goede werking van de riolen op straat en u hielp bij andere zaken zoals transport. Uw ouders waren niet actief in de gemeenschap daar ze niet kunnen lezen of schrijven. Uw broer zou voorzitter van de lokale Khuddam (jongemannen) zijn, kreeg daardoor problemen en vluchtte in 2003 het land uit richting Canada. Een andere broer, Suleman had ook problemen en leeft ondertussen in Duitsland. Verder beweerde u ook neven die erkend zijn als vluchteling in Duitsland, Zwitserland en Nederland te hebben. Toen u zeven jaar oud was bekogelden mensen jullie met stenen en werd u geraakt op het hoofd. Op school verklaarde u dat u gefolterd werd door medeleerlingen, maar dat de leerkrachten niets ondernamen. Omdat alle dorpen rondom uw dorp soenitisch zijn, kende uw gemeenschap veel problemen. In 2004 werd uw vader beschoten en raakte hij gewond in de rug. In 2005-2006 werden uw neven beschoten. Men ging naar de politie, maar zij ondernamen geen actie. In 2014, tijdens het Suikerfeest, zouden mensen een aanslag hebben willen plegen op de moskee bij u in de buurt, maar door de hevige regenval ging de aanslag niet door. Een tiental dagen voor uw vertrek werd u door personen uit uw dorp met een list meegelokt. Daar aangekomen sloegen zij u en uw neef en beledigden ze jullie. U vluchtte en dook een aantal dagen onder bij uw zus in Faisalabad. 's Nachts keerde u af en toe terug naar huis. Op 8 september 2015 vertrok u met uw eigen paspoort en visum vanuit Lahore naar Dubai. U bleef er één maand alvorens u met uw eigen paspoort verder trok naar Ghana. Op 11 januari 2016 nam met een vals paspoort u het vliegtuig van Ghana naar Brussel waar u bij aankomst op de luchthaven asiel aanvroeg. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van de voorzijde van uw identiteitskaart, een kopie van een brief van Tehrik-e-Waqf-e-Nau, een kopie van uw testament, kopieën van acht ontvangstbewijzen van stortingen aan de gemeenschap en kopieën van beslissingen in het asieldossier van de volgende personen: N. A. (Nederland), N. A. K. (Duitsland), S. A. (Duitsland). Op 08/02/2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof gehecht worden aan uw ingeroepen vrees voor vervolging, noch bleek uit uw dossier dat uw religieus profiel van die aard was dat dit automatisch op een verhoogd risico op vervolging zou kunnen wijzen. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Tijdens de zitting legde u uw originele identiteitskaart voor. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde bovenstaande beslissing op 04/03/2016.

Zonder teruggekeerd te zijn naar Pakistan diende u op 08/04/2016 een tweede asielaanvraag in. U verwees hierbij naar uw functie als Waqf-e-Nau. U verwees naar een brief van uw Belgische advocaat en een attest van de Belgische Ahmadigemeenschap.

Op 14/04/2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag). U tekende beroep aan tegen deze beslissing, maar uw beroep werd op 29/04/2016 door de RvV verworpen. U ging in beroep bij de RvS, maar dit werd verworpen op 15/06/2016.

Zonder teruggekeerd te zijn naar Pakistan diende u op 28/07/2016 een derde asielaanvraag in. Op 29/07/2016 was een repatriëring voorzien. U verwees hierbij naar een “FIR” die tegen u ingediend zou

zijn. Hierdoor zou u vervolging door de Pakistaanse autoriteiten vrezen. Uw advocaat verwijst in zijn schrijven ook naar de problemen die u gekend zou hebben tijdens uw verblijf in Ghana. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een kopie van een Engelstalige "FIR" voor en de brief van uw advocaat waarin zich een brief van een familielid van u zou zitten samen met bankuittreksels.

B. Motivering

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Met betrekking tot het nieuwe document dat u aanbrengt, zijnde een "FIR" ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Het geloof in de authenticiteit van dit document wordt verder ondermijnd door volgende vaststellingen. Ten eerste haalde u tijdens uw twee vorige asielaanvragen op geen enkel moment specifiek aan dat u de Pakistaanse autoriteiten daadwerkelijk diende te vrezen omwille van een aanklacht die daadwerkelijk tegen u ingediend zou zijn. Wat meer is, tijdens uw eerste asielaanvraag liet u zowel voor de DVZ (vragenlijst punt 3.4) als voor het CGVS (gehoorverslag p. 32) duidelijk optekenen geen enkele vrees voor de politie of Pakistaanse autoriteiten te kennen. Daar deze "FIR" reeds in juli 2015 tegen u ingediend zou zijn (dus verschillende maanden voor uw beweerde vertrek uit Pakistan) is het onbegrijpelijk dat u hier voordien nooit specifiek naar verwees, noch voor de DVZ, noch voor het CGVS, noch voor de RvV. Ten tweede is het ongeloofwaardig dat indien u in Pakistan betrokken zou zijn in een ernstig misdrijf waarvoor de autoriteiten u zouden zoeken, u enkele maanden na het indienen van deze aanklacht met gebruik van uw eigen paspoort Pakistan zondermeer kon verlaten. Ten derde gaat het hier slechts om een kopie van een document. Daar kopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk kunnen zij geen garantie vormen van de authenticiteit van het document. Ten vierde komen verschillende vormelijke kenmerken van dit document niet overeen met de informatie zoals ze werd toegevoegd aan uw dossier. Zo blijkt uit deze informatie dat het vooreerst zeer uitzonderlijk is dat een "FIR" in het Engels wordt opgesteld en ten tweede ontbreekt het voorgedrukte serienummer. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de authenticiteit van dit document. Uw plotse ingeroepen vrees omwille van dit document is dan ook ongeloofwaardig.

Voorts verwees uw advocaat naar de problemen die u gekend zou hebben in Ghana. Opnieuw dient hierbij opgemerkt te worden dat het opmerkelijk is dat u gezien het belang dat uw advocaat hieraan hecht hier nooit veel over verklaarde. Hierbij wordt verwezen naar een brief die van uw schoonzus zou zijn en die uw situatie in Ghana zou beschrijven. Echter kan deze brief die een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft niet overtuigen en bezwaarlijk als een objectief bewijsstuk beschouwd worden. Uiteindelijk kan een ieder die het geschreven Engels machtig is, dit stuk opgesteld hebben. De bewering van uw advocaat dat uit de bankafschriften blijkt dat uw familie geld aan iemand betaalde in Ghana opdat u niet verder mishandeld en gefolterd zou worden, kan ook niet blijken uit de neergelegde stukken. Hieruit blijkt hoogstens dat er door iemand geld betaald werd aan iemand anders in Ghana; het

doel van deze transactie kan hier niet uit afgeleid worden. Het is net zo plausibel dat deze betaling een onderdeel vormt van de prijs voor een illegale reis naar Europa. Dat u problemen zou hebben gekend in Ghana, of dat u problemen zou kennen indien u om welke reden dan ook ooit zou terugkeren naar Ghana, werd dan ook, in zoverre dat dit enige invloed zou hebben op uw asielaanvraag, niet aangetoond. Alles wijst er dan ook op dat u deze asielaanvraag eerder ter voorkoming van een nakende repatriëring indiende, dan omwille van een oprechte vraag naar bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen andere verblijfsprocedures zijn ingediend waarvoor DVZ verantwoordelijk is, dus is er geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt voorts niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na

melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 27, b) van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen en van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Omwille van de inhoudelijke verwevenheid wordt de toelichting bij deze middelen samen weergegeven.

Verzoeker geeft eerst een theoretische toelichting en gaat daarna in op de documenten die verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag bijbrengt: (i) een politierapport houdende een klacht tegen hem, (ii) een verklaring van zijn schoonzus over wat hem en zijn familie overkwam gedurende zijn verblijf in Ghana en kopieën van bankoverschrijvingen van zijn schoonzus naar Ghana.

Wat het politierapport houdende een klacht van 11 februari 2016 betreft, betoogt verzoeker vooreerst dat hij deze slechts recent ontving uit Pakistan, waardoor hij dit essentieel element niet eerder kon aanhalen of neerleggen. Dit weerlegt de motivering in de bestreden beslissing dat hij in zijn vorige twee asielaanvraag niet specifiek aanhaalde dat hij de Pakistaanse autoriteiten vreesde. Verder stelt verzoeker dat hij thans de oorspronkelijk FIR bijbrengt die werd opgesteld in het Urdu en dit document wel een serienummer vermeldt. Hij is van mening dat dit de motivering van de bestreden beslissing weerlegt waarin de authenticiteit van het Engelstalige document niet wordt aanvaard nu het slechts om een kopie gaat, het zeer uitzonderlijk is dat de klacht in het Engels werd opgesteld en het voorgedrukte serienummer op de klacht ontbreekt. Hij stelt vast dat de Engelstalige vertaling niet automatisch als een vervalsing kan worden bestempeld. Het gegeven dat veel valse documenten in omloop zijn in Pakistan betekent echter niet dat ieder Pakistaans document zonder meer als vals dient te worden beschouwd.

Wat de verklaring van zijn schoonzus betreft over de gebeurtenissen in Ghana en de kopieën van de bankafschriften, acht verzoeker het gegeven dat hij nooit veel verklaarde over zijn verblijf in Ghana in zijn eerdere asielaanvragen op zich onvoldoende om zijn relaas omtrent de gebeurtenissen die hem aldaar overkwamen als ongeloofwaardig of leugenachtig te beschouwen. Hij is van mening dat hij de motivering van de bestreden beslissing op dit punt kan weerleggen. Gelet op de ernst van de behandelingen waaraan verzoeker in Ghana werd onderworpen, dient rekening te worden gehouden met de impact van dergelijke traumatische ervaringen op zijn geestestoestand en de waarschijnlijkheid dat hij deze gebeurtenissen in eerste instantie verzwegen om er niet opnieuw mee te worden geconfronteerd. Hij citeert uit een rapport *"Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure"* van het BCHV van juni 2014.

De motivering dat de verklaring van zijn schoonzus een gesolliciteerd karakter heeft, is een niet ondersteunde stelling waarbij de Commissaris-generaal op geen enkele wijze aangeeft waarom deze brief een gesolliciteerd karakter heeft.

De stelling van de Commissaris-generaal dat de transacties van zijn familie naar Ghana evenzeer bestemd konden zijn voor een illegale reis naar Europa steunt bovendien louter op een hypothese nu er geen enkele aanwijzing is dat de betalingen daarvoor bestemd waren, wat op zich onvoldoende is om de bankafschriften niet te beschouwen als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. De bankafschriften vermelden duidelijk welke bedragen werden overgemaakt en op welke datum deze betalingen werden uitgevoerd. Tevens blijkt duidelijk dat zijn familie het geld steeds overmaakte aan een persoon in Ghana, met name Q.C.S. Bovendien heeft de Commissaris-generaal geen onderzoek gevoerd naar de situatie waar asielzoekers of migranten in het algemeen in Ghana terecht komen en of de praktijk waaraan verzoeker werd blootgesteld overeenstemt met een algemene praktijk in Ghana.

Verzoeker is dan ook van mening dat er geen deugdelijk onderzoek gebeurde nu niet op afdoende wijze rekening werd gehouden met de door hem afgelegde verklaringen en overgelegde documenten.

2.1.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker thans een politierapport houdende een klacht van 11 februari 2016 in het Urdu (stuk 4). De Engelse vertaling van de FIR, het informeel verzoek tot inoverwegingname van een nieuwe asielaanvraag (stuk 3) en de bankafschriften (stuk 5) bevonden zich reeds in het administratief dossier.

2.2. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.3. Wat het politierapport houdende een klacht van 11 februari 2016 betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins de motivering weerlegt dat het niet geloofwaardig is dat hij gezocht wordt voor de betrokkenheid bij een ernstig misdrijf, maar enkele maanden nadien met het gebruik van zijn eigen paspoort zonder problemen het land kon verlaten. De FIR dateert immers van juli 2015. Bovendien blijkt uit de *“COI Focus. Pakistan. Corruptie en documentenfraude”* van Cedoca van 21 oktober 2015 dat in Pakistan elk soort document vervalst kan worden, wat de waarde van de documenten die verzoeker neerlegt ter ondersteuning van een relaas dat reeds overtuigend ongeloofwaardig werd bevonden, teniet doet.

Er kan aldus niet worden aangenomen dat de klacht tegen verzoeker een nieuw element vormt dat de kans dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroot. Bijgevolg leidt dit element er evenmin toe dat verzoeker in Pakistan het risico loopt om gedetineerd te worden in menonwaardige omstandigheden en aldus een onmenselijke dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet zal worden onderworpen.

In zoverre verzoeker laat gelden dat hij in Ghana reeds in manifest menonwaardige omstandigheden in detentie belandde en er redelijkerwijze opnieuw zal worden opgesloten in geval van een terugkeer, wordt er op gewezen dat deze bewering louter steun vindt in zijn eigen verklaring en in een zagezegde verklaring van zijn in Canada wonende schoonzus, die niet door haar ondertekend is en dus door om het even wie kan zijn opgesteld in haar naam en waaraan dus geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Bovendien strijdt deze verklaring met de verklaringen die verzoeker eerder heeft afgelegd over zijn verblijf in Ghana, met name dat hij er "*in een klein huis verbleef en niet naar buiten mocht gaan*" en dat hij vanuit Ghana is kunnen vertrekken naar België. Bij zijn eerste twee asielaanvragen heeft verzoeker met geen woord gerept over de omstandigheden van de detentie die hij in Ghana zou hebben ondergaan. Ook over de bedreigingen en de chantage die hij in Ghana zou hebben ondergaan heeft hij bij zijn eerste twee asielaanvragen met geen woord gerept. Ten bewijs brengt verzoeker documenten voor waaruit evenwel niets kan worden afgeleid omtrent de omstandigheden waarin zijn schoonzus geldsommen heeft overgemaakt. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in Ghana in detentie zal belanden en een behandeling zal ondergaan zoals beschreven in de verschillende door hem aangehaalde mensenrechtenrapporten.

Bovendien stelt verzoeker ter zitting dat hij deze gebeurtenissen louter heeft aangehaald om zijn geloofwaardigheid beter te kunnen beoordelen, aangezien hij erkent dat deze gebeurtenissen in Ghana geen invloed hebben op de beoordeling van zijn asielaanvraag die immers ten aanzien van Pakistan dient te worden beoordeeld. Deze laatste vaststelling volstaat om te besluiten dat de opgeworpen gebeurtenissen in Ghana niet als nieuwe elementen in zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet worden beschouwd.

De Raad is van oordeel dat verzoeker naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.4. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. VAN CAMP